

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Lee Child

Școala de noapte

Traducere din engleză de Constantin Dumitru-Palcus

Capitolul 1

Dimineața l-au decorat pe Reacher cu o medalie, iar după-amiaza l-au trimis din nou la școală. Medalia era o nouă Legiune de Merit. Cea de-a doua. Era un obiect frumos, smălțuit cu alb, cu o panglică de o culoare incertă, între purpuriu și roșu. Regulamentul Militar 600-8-22 autoriza acordarea ei pentru merite excepționale în îndeplinirea unor servicii remarcabile pentru Statele Unite ale Americii, într-un post de mare răspundere. Exigență pe care Reacher o îndeplinise, tehnic vorbind. Dar și-a dat seama că motivul real pentru care o primea era același pentru care o primise și înainte. Era o tranzacție. Un simbol contractual. *Ia-ți tinicheaua și să nu scoți o vorbuliță despre chestia pe care ți-am cerut s-o faci în schimb.* Ceea ce Reacher ar fi făcut oricum. Nu era nimic de laudă. Balcanii, puțină muncă de polițist, căutarea a doi localnici care cunoșteau ceva secrete de război, amândoi identificați și localizați rapid, apoi împușcați în cap. Totul fiind parte din procesul de instaurare a păcii. Interesele fuseseră servite și lucrurile în regiune se calmaseră puțin. Două săptămâni din viața lui. Patru gloanțe consumate. Nu era mare scofală.

Regulamentul Militar 600-8-22 era surprinzător de vag când venea vorba despre modul exact de înmânare a medaliilor. Se spunea doar că decorațiile trebuiau prezentate într-un cadru oficial corespunzător, cu o ceremonie adecvată. Iar asta însemna, de regulă, o încăpere mare cu mobilier aurit și un snop de drapele. Și un ofițer superior în grad celui decorat. Reacher era maior de doisprezece ani, dar în acea dimineață mai fuseseră înmânate și alte decorații, printre care trei medalii unui trio de colonei și alte două unei perechi de generali de brigadă. Așa încât barosanul prezent la ceremonie era un general-locotenent de la Pentagon, pe care Reacher îl știa din urmă cu mulți ani, de pe vremea când tipul era comandantul unui batalion de poliție militară de pe lângă Fort Myer. Un gânditor. Cu siguranță îndeajuns de experimentat ca să-și dea seama de ce un maior de poliție militară primea Legiunea de Merit. Avea o anumită expresie pe chip. Ironie amestecată cu o seriozitate adecvată momentului. *Ia-ți tinicheaua și să nu scoți o vorbuliță.* Nu era exclus ca în trecut să fi făcut și el ceva asemănător. Poate chiar de mai multe ori. Avea o adevărată salată de panglici pe pieptul stâng al vestonului de ceremonie. Inclusiv două Legiuni de Merit.

Încăperea suficient de oficială se afla în inima complexului Fort Belvoir din Virginia, în apropiere de Pentagon, convenabil pentru un general-locotenent. Și pentru Reacher era convenabil, pentru că era la fel de aproape de Rock Creek, unde-și petrecea timpul de când se întorsese. Nu la fel de convenabil pentru ceilalți ofițeri, care veniseră cu avionul tocmai din Germania.

După câteva minute de așteptare, presărate cu mici conversații de complezență și străngeri de mână, toți s-au

liniștit, s-au aliniat și au luat poziția de drepti. A avut loc un schimb de saluturi militare, apoi prinderea de rever a medaliilor, ceremonia încheindu-se cu bărfe mărunte și străngeri de mână. Reacher s-a apropiat încet de ușă, nerăbdător să plece, dar generalul-locotenent l-a oprit și, prinzându-l de cot, i-a spus:

— Aud că vei primi noi ordine.

— Nimeni nu mi-a spus nimic. Nu încă. Unde ați auzit asta? a zis Reacher.

— De la sergentul meu major. Țștia toți discută între ei. Subofițerii din Armata SUA sunt cel mai eficient telefon fără fir din lume. Mereu mă uimește chestia asta.

— Și unde cred ei c-am să mă duc?

— Nu știu sigur. Dar nu departe. Într-un loc unde poți ajunge cu mașina. Se pare că parcul auto a primit o solicitare de rechiziție.

— Și când ar urma să aflu exact?

— În cursul zilei de azi.

— Vă mulțumesc, a spus Reacher. E bine de știut.

Generalul-locotenent i-a eliberat cotul și Reacher și-a continuat drumul spre ușă, prin ea și a ieșit pe coridor, unde un sergent clasa I s-a oprit brusc în loc și l-a salutat. Abia-și trăgea sufletul, de parcă alergase cale lungă. Dintr-o parte îndepărtată a clădirii, poate, acolo unde oamenii munceau pe bune.

— Domnule, a spus individul, generalul Garber vă transmite salutări și vă cere să treceți pe la biroul lui cât mai curând posibil.

— Unde sunt trimis, soldat? a întrebat Reacher.

— Într-un loc unde puteți ajunge cu mașina, a spus tipul. Dar aici asta ar putea să-nsemne o mulțime de lucruri.

*

Biroul lui Garber era în Pentagon, așa încât Reacher a prins un loc în mașină alături de doi căpitani care locuiau în Belvoir, dar care erau de serviciu după-amiaza în Inelul B. Garber avea un birou separat numai pentru el, la două inele spre interior și două etaje mai sus de parter, fiind păzit de un sergent care stătea la o masă în fața ușii. Acesta s-a ridicat și l-a condus pe Reacher înăuntru, anunțându-i numele, ca un valet din filmele de epocă. Apoi sergentul a pășit într-o parte și a dat să se retragă, dar Garber l-a oprit, zicându-i:

— Sergent, aș dori să rămâi.

Sergentul a rămas în poziție de repaus, cu tălpile lipite de linoleumul lucios.

Un martor.

— Ia loc, Reacher, a spus Garber.

Reacher s-a așezat pe un scaun cu picioare tubulare, care s-a lăsat sub greutatea lui, și s-a înclinat pe spate, ca sub suflarea unui vânt puternic.

— Ai ordine noi, l-a anunțat Garber.

— Care și unde? a-ntrebat Reacher.

— Te-ntorci la școală.

Reacher n-a zis nimic.

— Dezamăgit? a-ntrebat Garber.

De-aia fusese nevoie de martor, și-a zis Reacher. Nu era o conversație privată. Cel mai bun comportament. A spus:

— Ca întotdeauna, domnule general, sunt fericit să merg acolo unde mă trimite armata.

— Nu pari prea fericit. Deși ar trebui. Să avansezi în carieră e un lucru minunat.

— Despre ce școală e vorba?

— Detaliile ajung la biroul tău chiar în clipa asta.

— Cât timp voi fi plecat?

— Depinde de cât de mult îți dai silința. Atât cât va trebui, presupun.

Reacher s-a urcat într-un autobuz din parcare Pentagonului și a mers două stații până la poalele dealului de sub Cartierul General Rock Creek. A urcat dealul pe jos și s-a dus direct la biroul lui. Un dosar subțire îl aștepta pe masa de lucru. Pe copertă erau trecute numele lui, niște numere și titlul cursului: „Impactul recentelor inovații din criminalistică asupra cooperării dintre agenții”. În interior erau câteva foi de hârtie calde încă de la copiator, inclusiv o înștiințare oficială privind detașarea temporară într-un loc ce părea a fi o clădire închiriată într-un complex corporatist din McLean, Virginia. Urma să se prezinte acolo până la ora cinci în acea după-amiază, îmbrăcat în civil. Căzarea era asigurată la fața locului. I se repartizase un vehicul personal, fără șofer.

Reacher a pus dosarul sub braț și a ieșit din clădire. Nimeni nu l-a urmărit la plecare. Nu prezenta interes pentru nimeni. Mai exact, nu *mai* prezenta interes. Reacher era o dezamăgire. Un anticlimax. Subofițerii avizi de zvonuri așteptaseră cu sufletul la gură și, în final, nu aflaseră decât că era vorba de un curs lipsit de importanță cu un titlu care să-ți ia ochii. Nimic palpitant. Așa încât acum devenise un nimeni. Scos din circulație. A ieșit din vizor, a părăsit peisajul. Ca un jucător de fotbal trecut pe lista accidentaților. Abia peste o lună, poate, cineva o să-și amintească de el preț de o secundă, întrebându-se dacă și când o să se-ntoarcă, după care o să-l dea uitării la fel de repede.

Sergentul de la biroul de lângă ușă a ridicat privirea și apoi, plictisit, s-a uitat în altă parte.

Reacher avea foarte puține haine civile, iar unele dintre ele nici măcar nu erau cu adevărat civile. Pantalonii de culoare kaki, de exemplu, aveau o vechime de vreo treizeci de ani și făcuseră parte dintr-o uniformă a Corpului de Marină. Cunoștea un tip care cunoștea alt tip care lucra la un depozit, unde primiseră, susținea el, un balot cu efecte vechi, trimis la adresa greșită pe vremea când Lyndon Johnson era încă președinte. Marfa nu mai fusese revendicată după aceea. Se pare însă că acei nădragi cazoni arătau exact ca niște pantaloni Ralph Lauren noi. Nu că lui Reacher i-ar fi păsat cum arătau pantalonii. Dar cinci dolari era un preț atrăgător. Și pantalonii erau excelenți. Nepurtați, niciodată scoși din magazie, apretați, ușor mucegăiți, dar perfecți pentru încă treizeci de ani cel puțin.

Tricourile nu erau nici ele civile, fiind vechi efecte cazone, decolorate și subțiate în urma spălarilor succesive. Numai geaca era categoric nemilitară. Era marca Levi's, din denim maro-gălbui, autentică în toate privințele, inclusiv eticheta, dar care fusese cusută de mama unei vechi prietene într-un subsol din Seul.

S-a schimbat și a-ndesat restul lucrurilor într-o geantă de voiaj și un troler pe care le-a târât până pe trotuar, unde era parcat un Chevrolet Caprice. Bănuia că era un fost vehicul din dotarea poliției militare, acum scos din circulație, cu abțibildurile dezlipite și orificiile pentru girofaruri și antene astupate cu dopuri din cauciuc. Cheia era în contact. Scaunele arătau ponosite. Dar motorul a pornit, transmisia funcționa și frânele erau în bună stare. Reacher

a-ntors hardughia printr-o manevră ca pe o navă de război și a pornit spre McLean, Virginia, cu geamurile coborâte și radioul pornit.

Complexul corporatist era doar unul dintre multe altele identice, maroniu și bej, cu fațade discrete, cu peluze bine întreținute, cu niște arbuști cu frunzișul mereu verde. Erau grupuri de două sau trei clădiri care ocupau un teren viran, la dispoziția celor ce se ascundeau îndărătul unor denu-miri anoste și monotone și în spatele geamurilor fumurii ale birourilor. Reacher a găsit locul după numărul străzii și a intrat în parcare după ce a trecut de indicatorul pe care scria *Educational Solutions Incorporated*, cu un font atât de banal, încât părea de-a dreptul copilăresc.

În dreptul ușii mai erau parcate două Chevy Caprice. Unul era negru, celălalt, bleumarin. Ambele erau mai noi decât mașina lui Reacher. Și amândouă erau civile, pentru că nu aveau nici dopuri din cauciuc, nici portiere vopsite cu pensula. Erau niște berline guvernamentale, nu-ncăpea nicio îndoială în privința asta, curate și lucitoare, fiecare având cu câte două antene mai mult decât i-ar fi fost necesare unui om obișnuit ca să asculte meciul de fotbal la radio. Dar cele două antene suplimentare nu erau identice. Mașina neagră avea niște „ace” scurte, în vreme ce mașina bleumarin avea tije mai lungi, configurate altcumva. Pe o lungime diferită de undă. Două organizații separate.

Cooperarea dintre agenții.

Reacher a parcat lângă celelalte vehicule și și-a lăsat gențile în mașină. A intrat într-un hol pustiu, cu un covor gri care ținea la tăvăleală și ghivece cu ferigi ici și colo, pe lângă pereți. Pe o ușă scria *Oficiu*, pe alta, *Sală de clasă*. Pe

aceasta din urmă a deschis-o Reacher. Într-un capăt al încăperii se vedea o tablă verde de scris, iar restul spațiului era ocupat de douăzeci de pupitre de colegiu, în patru șiruri de câte cinci, fiecare având în partea dreaptă un suport pentru hârtie și pixuri.

La două dintre pupitre erau așezați doi indivizi, ambii îmbrăcați la costum. Un costum era negru, celălalt, bleumarin. Ca mașinile. Amândoi priveau drept înainte, ca și cum până atunci vorbiseră, dar epuizaseră subiectele de discuție. Erau cam de vârsta lui Reacher. Cel în costum negru era palid la față și avea părul negru nefiresc de lung pentru un ins cu o mașină guvernamentală. Cel în costum bleumarin era și el palid, dar avea părul spălăcit și tuns scurt. Ca un astronaut. Și constituția îi era tot de astronaut sau de gimnast retras nu de mult din activitatea competițională.

Reacher a intrat și amândoi s-au întors cu privirea la el.

— Cine ești? a-ntrebat tipul în costum negru.
 — Asta depinde de cine ești tu, a răspuns Reacher.
 — Adică, identitatea ta depinde de a mea?
 — Depinde dacă-ți spun sau nu. Alea de-afară sunt mașinile voastre?
 — Are vreo importanță?
 — E sugestiv.
 — În ce mod?
 — Pentru că sunt diferite.
 — Da, a spus tipul. Alea sunt mașinile noastre. Și da, te afli în aceeași clasă cu doi reprezentanți ai unor agenții guvernamentale diferite. La școala de cooperare. Unde or să ne învețe totul despre cum trebuie să ne-nțelegem cu alte organizații. Te rog, nu-mi spune că faci parte din vreuna dintre ele.

— Poliția militară, a spus Reacher. Dar nu-ți face griji. Sunt sigur că până la ora cinci or să fie aici o mulțime de oameni

civilizați. Poți să mă lași pe mine-n pace și să te înțelegi cu ei.

Tipul cu părul tuns scurt a ridicat privirea și a zis:

— Nu, cred că noi suntem toată gașca. Sunt doar trei dormitoare pregătite. Am aruncat o privire în jur.

— Ce fel de școală guvernamentală-i aia cu doar trei studenți? a-ntrebat Reacher. N-am mai auzit de-așa ceva.

— Poate că noi suntem profesorii. Poate că studenții locuiesc în altă parte.

Tipul cu părul negru a zis:

— Da, așa ar fi mai logic.

Reacher și-a amintit de conversația din biroul lui Garber și a spus:

— Omul meu a numit-o avansare în carieră. Am o puternică impresie că voi fi în bancă, nu la catedră. Apoi a părut să sugereze că, dacă-mi dau silința, aș putea să termin școala asta mai repede. Una peste alta, nu cred că sunt profesor aici. Ordinele voastre au fost diferite?

— Nu prea, a spus tipul cu părul scurt.

Individul cu păr negru s-a mulțumit să ridice din umeri, sugerând, pentru cineva cu multă imaginație, că nici ordinele primite de el nu fuseseră impresionante.

— Eu sunt Casey Waterman, de la FBI, a zis tipul cu părul scurt.

— Jack Reacher, Armata Statelor Unite.

Tipul cu păr negru s-a prezentat și el:

— John White, CIA.

Și-au strâns mâinile și apoi au plonjat în același gen de tăcere care-l întâmpinase pe Reacher la venire. Nu mai aveau despre ce să discute. Reacher s-a așezat la un pupitru din spațele încăperii. În fața lui, la stânga, se afla Waterman, White fiind tot în față, dar la dreapta. Waterman stătea nemișcat,

dar atent. Aștepta să treacă timpul și-și conserva energia. Se vedea că nu era prima oară când făcea asta. Un agent experimentat, nicidecum un începător. Nici White nu făcea parte din categoria debutanților, deși în toate celelalte privințe era diferit. White nu stătea deloc nemișcat. Tresărea, se foia, își frângea mâinile și privea în gol, focalizându-și privirea când aproape, când departe, uneori mijind ochii și strâmbându-se, uitându-se ba în stânga, ba în dreapta, ca sub apăsarea de gânduri chinuitoare, din care nu putea scăpa. Un analist, bănuia Reacher, după mulți ani petrecuți într-o lume de date incerte și cacealmale duble, triple și cvadrupe. Așa încât era pe deplin îndreptățit să pară ușor agitat.

Nimeni nu scotea o vorbă.

După cinci minute, Reacher a rupt tăcerea și a-ntrebat:

— Știe cineva exemple din istorie în care noi să nu ne fi înțeles? Adică, FBI, CIA și Poliția Militară? Eu nu-mi amințesc să fi fost vreodată o chestie nasoală. Voi?

— Cred că te grăbești să tragi concluzii, a spus Waterman. Aici nu e vorba de trecut, ci de viitor. Ei știu că deja suntem cooperanți. Ceea ce le permite să ne exploateze. Gândește-te la prima jumătate a titlului cursului. Aici e vorba, în egală măsură, de inovații criminalistice și de cooperare. Iar inovația înseamnă că vor economisi bani. În viitor, vom coopera și mai mult. Împărțind laboratoarele. Vor construi un sediu nou unic, pe care-l vom folosi în comun. Eu așa bănuiesc. Ne-au adus aici ca să ne spună cum să-l facem să funcționeze.

— E o nebunie, a spus Reacher. Nu mă pricep deloc la laboratoare sau la planificare. Sunt ultima persoană potrivită pentru așa ceva.

— Și eu la fel, a spus Waterman. Nu e punctul meu forte, ca să fiu sincer.

— E mai mult decât o nebunie, a zis și White. Este o pierdere de timp colosală. Sunt o grămadă de lucruri mult mai importante care se întâmplă în acest timp.

A tresărit, foindu-se și frângându-și mâinile.

— Te-au scos dintr-o misiune ca să te aducă aici? a-ntrebat Reacher. Ai lăsat vreo treabă neterminată?

— La drept vorbind, nu. Eram pe punctul să trec la altă sarcină. Tocmai terminasem ceva. Cu succes, credeam, dar uite cum m-au recompensat.

— Hai să privim partea bună a poveștii. Poți să te relaxezi. Ia-o ușor. Du-te și joacă golf. Nu trebuie să-nveți cum să faci lucrurile să funcționeze. CIA nu pune niciun preț pe laboratoare. Abia dacă le folosiți.

— O să rămân cu trei luni în urmă în misiunea pe care-ar trebui s-o încep chiar acum.

— Care-ar fi aia?

— Nu pot să-ți spun.

— Cine-o îndeplinește în locul tău?

— Nici asta nu pot să-ți spun.

— E un analist bun?

— Nu suficient de bun. Or să-i scape lucruri. Și s-ar putea să fie chestii vitale. Treburile astea-s imposibil de prevăzut.

— Ce treburi?

— Nu pot să-ți spun.

— Dar treburi importante, așa-i?

— Mult mai importante decât asta de-aici.

— Și care-a fost lucrul pe care tocmai l-ai terminat?

— Nu pot să-ți spun.

— Au fost servicii remarcabile pentru Statele Unite ale Americii într-un post de mare răspundere?

— Ce?

— Sau ceva de genul ăsta?

— Da, aș spune că da.

— Dar asta a fost recompensa ta.

— Și a mea, la fel, a intervenit Waterman. Și eu sunt în aceeași situație. Aș putea să repet fiecare cuvânt pe care l-a spus el. Mă așteptam la o avansare. Nu la chestia asta.

— O avansare pentru ce anume? Sau după ce anume?

— Am încheiat o misiune importantă.

— Ce fel de misiune?

— În esență, o vânătoare de oameni. A durat câțiva ani și am înregistrat multe eșecuri. Dar, până la urmă, am reușit.

— Un serviciu adus națiunii noastre?

— Unde vrei să ajungi?

— Vă compar, pe voi doi. Și nu găsesc prea multe diferențe. Sunteți agenți foarte buni, cu destulă experiență, văzuți drept oameni loiali și demni de încredere, motiv pentru care vi se ncredințează lucruri importante. Dar apoi primiți chestia asta drept recompensă. Ceea ce nu poate să nsemne decât unul din două lucruri.

— Și anume? a zis White.

— Poate că, în anumite cercuri, misiunile pe care le-ați îndeplinit au fost stânjenitoare. Poate că acum trebuie să poată fi negate. Poate că e nevoie să fiți ascunși. Să nu vă mai vadă nimeni și să uite de voi.

White a clătinat din cap și a zis:

— Nu, totul a fost văzut cu ochi buni. Și așa va fi și peste câțiva ani. Am primit o decorație, în secret. Și o scrisoare semnată personal de Secretarul de Stat. Și nu trebuie să fie nimic negat, pentru că a fost totalmente secret. Nimeni din cercurile acelea n-a știut nimic despre asta.

Reacher s-a uitat la Waterman și a-nțrebat:

— A fost ceva stânjenitor la vânătoreea ta de oameni?

Waterman a clătinat din cap și a zis:

— Care-i a doua posibilitate?

— Asta nu-i o școală!

— Atunci, ce e?

— Este un loc în care sunt trimiși agenții buni după ce au obținut o mare victorie.

Waterman a avut o ezitare. Un gând nou.

— Și tu ești la fel ca noi? a-nțrebat el. Nu văd de ce n-ai fi. De ce să adune doi la fel și nu trei?

— Sunt la fel, a zis Reacher, întărindu-și vorbele cu o mișcare din cap. Tocmai am obținut o mare victorie. Asta-i cât se poate de sigur. Am primit o medalie în dimineața asta. Cu panglică, atârnată la gât. Pentru o misiune bine îndeplinită. Totul curat și ordonat. Nimic de care să te jenezi.

— Ce fel de misiune?

— Sunt sigur că e secretizată. Dar am informații sigure că era vorba de cineva care a pătruns într-o casă și l-a împușcat în cap pe cel care locuia acolo.

— Unde?

— Un glonț în frunte și unul în spatele urechii. Succes garantat.

— Nu, unde era casa?

— Sunt sigur că și informația asta e secretă. Dar peste ocean, cred. Și am informații sigure că denumirea localității conținea o grămadă de consoane. Și foarte puține vocale. Pe urmă, același ins a făcut același lucru în noaptea următoare. Într-o casă diferită. Totul din motive întemeiate. Ținând cont de toate acestea, m-aș fi așteptat ca individul să fie mai bine văzut după asta. M-aș fi așteptat măcar să aibă un cuvânt de spus cu privire la următoarea sa misiune. Poate chiar să aibă de ales.

— Întocmai, a spus White. Și alegerea mea n-ar fi fost să vin aici. Ar fi fost să fac ceea ce-ar trebui să fac chiar în clipa asta.

— Ceea ce pare a fi ceva dificil.
 — Foarte.
 — Iar asta e tipic pentru noi. Drept răsplată, vrem o provocare. Nu ne plac misiunile ușoare. Vrem ceva mai greu.
 — Exact.
 — Poate că așa stau lucrurile, a spus Reacher. V-aș întreba ceva. Gândiți-vă la momentul primirii ordinelor. Vi s-au comunicat direct sau în scris?
 — Direct. Pentru o chestie ca asta, nici nu se putea altfel.
 — A fost și o a treia persoană de față?
 — La drept vorbind, da, a spus White. A fost umilitor. O asistentă de la administrativ, venită cu un teanc de documente. I s-a spus să rămână. Femeia stătea pur și simplu acolo.
 Reacher s-a uitat la Waterman, care a spus:
 — La fel și la mine. Și-a ținut secretara în cameră. De obicei, nu făcea asta. De unde știi?
 — Pentru că același lucru mi s-a întâmplat și mie. Sergentul lui. Un martor. Dar și un mod de răspândire a bărfei. Asta-i toată ideea. Toți vorbesc între ei. În câteva secunde, toată lumea aflase că nu merg în niciun loc interesant. Doar la un curs lipsit de importanță cu un titlu pompos. Instantaneu am devenit o știre perimată. Am ieșit de pe ecranul radarului. Sunt sigur că deja a aflat toată lumea. Sunt un nimeni. Am dispărut în ceața birocratică. Și cred că și voi ați pățit la fel. Poate că asistentele de la administrație și secretarele FBI-ului au rețele proprii. Dacă așa stau lucrurile, în acest moment, noi trei suntem cei mai invizibili oameni de pe planetă. Nimeni nu e curios să știe de soarta noastră. Nimeni nici măcar nu-și mai amintește de noi. Nu-i nimic mai banal decât locul în care ne aflăm.
 — Vrei să spui că au ascuns trei agenți operativi fără legătură între ei, dar în mare formă? De ce?

— „Au ascuns“ nu surprinde esența situației. Aici ne aflăm într-o sală de curs. Suntem complet invizibili.
 — De ce? Și de ce noi trei? Care-i legătura?
 — Nu știu. Dar sunt sigur că e un proiect dificil. Posibil un lucru pe care trei agenți operativi în formă l-ar putea considera o recompensă mulțumitoare pentru serviciile prestate.
 — Ce e locul ăsta?
 — Nu știu, a zis din nou Reacher. Dar nu e o școală. De asta sunt absolut sigur.

La ora cinci fix, două microbuze negre au intrat în parcare dinspre șosea, trecând pe lângă indicator, și au parcat în spatele celor trei berline Caprice, blocându-le ieșirea. Din fiecare vehicul au coborât niște bărbați în costume, doi câte doi. De la Secret Service sau U.S. Marshals. Cu toții s-au uitat în jur scurt și, după ce și-au semnalizat reciproc că totul era în regulă, s-au întors spre microbuze ca să le spună șefilor lor că pot coborî.

Din al doilea microbuz s-a dat jos o femeie. Avea o servietă într-o mână și un teanc de foi în cealaltă. Purta o rochie neagră elegantă, până la genunchi. Era genul de obiect vestimentar cu funcție dublă, ziua, cu un șirag de perle, în birourile capitate de la etajele superioare ale clădirilor, seara, cu un colier de diamante, la cocteiluri și recepții. Era mai în vârstă decât Reacher, cu vreo zece ani sau chiar mai mult. În jur de patruzeci și cinci de ani, dar se ținea bine. Părea vioaie. Avea părul blond de lungime mijlocie, aranjat într-un stil natural și, fără îndoială, aranjat în grabă. Era mai înaltă decât cele mai multe femei, dar destul de suplă.

Apoi, din prima furgonetă, a coborât un individ pe care Reacher l-a recunoscut instantaneu. Poza lui apărea